

HET IS EEN MOND, een halfopen, ademende mond, maar de ogen, de neus en de kin zijn weg. Een mond groter dan alle monden die je je kunt voorstellen, die de ruimte in tweeën splijt en steeds groter wordt, zo groot dat je met je lichaam een halve cirkel moet beschrijven om te proberen hem helemaal te zien. Het geluid is enorm, bulderend, maar dat is vooral omdat je het niet verwacht, je loopt het duin op, je worstelt om je voeten van de helling omhoog te trekken, een tijd lang bestaat er niets anders voor je dan dat zuigende vacuüm onder het zand, en in één klap explodeert de ruimte, je kijkt op en de top van het duin is naar beneden opengespleten, je ziet iets als twee reusachtige, gespreide armen, maar dat is het eigenlijk niet, het verwelkomt je niet, het is meer dat je geen keuze hebt, zoals je van een gebouw of een monument naar beneden zou vallen als er geen hekje zou staan. Het is moeilijk de rand van dat ding te zien, uit te maken waar de grens zich precies bevindt, op welke afstand. Eerst ben je tegen het duin op geklommen, je hoorde het geluid al, maar je voelde nog niets op je gezicht, dat naar het zand gebogen was, in de rosse geur van het zand, toen werd het geluid groter, alsof het doorliep tot achter je hoofd, een geluid van driehonderdzig graden, terwijl de zee daar voor je ligt, in je gezicht blaast, het zweet van de klim van je gezicht veegt, een knisperend blazen, zilt maar niet vochtig, gedroogd door de uitgestrektheid van het nog nazinderende strand.

Ze brengt zich de klim weer voor de geest, om het moment terug te halen (terwijl de zee daar voor haar ligt en haar hele hoofd vervult), om het moment terug te halen waarop de ruimte openspleet, aan de zijkanten opsprong en vloeibaar werd in die zwarte massa, de randen van de hemel liet wijken en vervloeien, ze opslurpte en ademde door miljoenen rode spleetjes die open- en dichtgingen op de onbeweeglijke zwarte massa, door miljoenen mondjes op de enorme gesloten zwarte mond waar nog een bleek licht is blijven hangen op de plek waar de zon er met zijn tong aan heeft gelikt. Om dat moment terug te halen waarop de duinen plotseling de zee werden zou ze weer naar beneden moeten lopen, opnieuw beginnen, haar ogen dichtdoen en net doen of ze het vergeten is en ze pas boven weer opendoen, de schok opvangen zonder te wankelen, haar lichaam dwingen overeind te blijven tegenover de leegte. Maar de zon is ondergegaan, de bovenkant van de lucht is zwart geworden, daalt langzaam neer en sluit de zee af boven de zee, en de eerste keer is voorbij, nu heeft ze de zee gezien.

Haar gezicht is als schoongewassen, ontspannen, groter geworden, en haar moeder gelooft dat je aan het gezicht van mensen, en vooral aan het gezicht van kinderen, kunt zien wie de zee hebben gezien en wie niet: wie de weidsheid van de zee in z'n ogen heeft binnengekregen (die tot achter in de schedel bonkt en je hoofd op een bepaalde manier leegmaakt) en wie er alleen maar van heeft kunnen dromen naar aanleiding van beelden of woorden, wie geprobeerd heeft de zee en de oneindigheid te laten samenvallen, en daardoor het beeld steeds een beetje meer heeft overdreven;

te bedenken dat daarginds, verderop, de zee nog eindeloos doorgaat, terwijl dat helemaal niet zo is, terwijl de zee vergeleken met melkwegstelsels minuscuul klein is. Ze strijkt over het gezicht van de kleine, dat rond is, onscherp, nog onscherper door de indruk die de zee op haar maakt: een uitgestrektheid van de wangen, van de blik, een golving die zich aftekent onder de huid; een ontspannen, uitgerekte, zeeachtige kindertijd. Zo zou je het moeten vasthouden, dat moment, het moet zo lang duren als die volheid vraagt. Onder haar vingers voelt ze de zandkorrels rollen die het oppervlak van dat gezicht microscopisch schuren, totdat de kleine zich uitschudt, met haar ogen knippert, misschien om dat eerste moment van de zee opnieuw te ervaren of om het zand van zich af te schudden en natuurlijk, ongeduldig, die hand van haar.

Ze laat haar boven op het duin achter. Ze voelt een soort opluchting, even rust; vertrouwt erop dat ze haar daar kan laten staan, vervuld door de zee, haar ogen gespannen aan horizontale touwtjes; tussen de nutteloze wirwar van dobbers, loodjes, hengels, emmers en schepjes. Ze zal niet meteen naar het strand beneden hollen, ze zal niet naar de golven rennen en verdrinken; anders dan de vlammen van een open haard of een kampvuur is de zee niet snel vertrouwd, ze knettert niet onder handbereik: als je ernaar kijkt duurt het een hele tijd voor je op het idee komt dat je haar kunt aanraken. Ze maakt de kofferbak van de auto open, daar ligt de tent, die laten ze er tussen de vakanties door altijd in liggen; ze pakt de truien, de plaids, het

tupperwarebakje met hardgekookte eieren, de zaklantaarn. Ze is veel rustiger dan op de snelweg. Ze heeft nu het gevoel dat ze overal aan heeft gedacht. De zaklantaarn doet het en zoomt onder de bomen in op de heidestruiken en de zandkraters. De tienduizend franc zitten in haar zak; ze moet niet meer bang zijn, bang dat ze vallen, dat de wind ze wegwaait, dat het meisje ermee speelt. Het stapeltje biljetten is al aangesproken, ze hebben haar kleingeld teruggegeven toen ze het melkbrood en het sinaasappelsap kocht. Ze loopt langzaam weer omhoog, ze heeft de eieren, de plaid; zo, dat gaan ze doen: hier eten en slapen. Het meisje vormt een klein uitsteeksel op de schouder van het duin, een knobbeltje in een donkerpaarse kring. De lucht achter haar is teerachtig, nog te kort geleden geteisterd door de zon om al bespikkeld te worden door de sterren; maar misschien is het de zee ook wel, het water is hoog genoeg om die te zien; de zee is voorbij het punt waarop het geluid niet langer gesmoord uit de binnenkant van het duin lijkt te komen maar uit de hele nachtelijke ruimte. Dat zou ze het meisje graag willen laten zien; ze slaat de plaid om haar heen, ze is bang dat ze tegenstribbelt, ze moet het echt zien, hoe de horizon in zee wegsmelt omdat je ogen, verbrand door de zonsondergang, het verschil niet meer kunnen zien tussen hemel en water of omdat er als de zon op zijn hoogst staat en bij schemering, bij het keren van het tij zoals dat heet, momenten zijn waarop het licht vlak is: het ene wit het andere zwart, het ene overdag het andere 's nachts, afwisselend de heuvels en de horizon afschurend; zo was het op dit duistere tijdstip waarop de zee geladen met licht aanzwellt en knalt in het